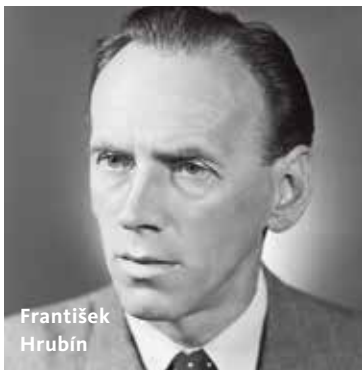

Bez žvanění, bez vystýlky

LITERATURA Už málokdo si vzpomene na bouřlivou diskusi z poloviny devadesátých let o autentické literatuře u nás, jejímž donkichotem se stal solitérní Jan Hanč. Dnešní digitální hoblík srovná všechno do latě a pro naprostou většinu lidí je autenticita jakási veťš, která se stejně ukáže jako fejk. Protože když je svoboda, tak lež se rovná pravdě, a co jako?

Nejen proto začíná mít smysl jako pokus trošku to obłudné vehiculum pozastavit vydáváním různých korespondencí. Téměř sto dopisů obsahuje kniha **Ve znamení „jadis“...**, s podtitulem *Vzájemná korespondence Jana Zahradníčka a Františka Hrubína z let 1937–1950*, nedávno vydaná nakladatelstvím Pistorius & Olšanská. **František Hrubín**, pozdější národní umělec, je zde představen v poměrně neznámé roli katolického, i když občas rozervaného básníka, **Jan Zahradníček**, muž tragického osudu, naopak jako jeho starší druh, který nezkazí žádnou legraci. Oba přinášejí místy velmi osobní, vyhraněné názory na tvorbu svou i soupevníků; třeba jejich protizednářské výpady, zcela v intencích

František Hrubín

Jan Zahradníček

FOTO ČTK (2x)

encyklyky Lva XIII. *Rerum novarum*, musely i v té době působit poněkud anachronicky, nicméně odrážejí povahu jejich náboženského přesvědčení a směřování.

Kniha má ještě další, nečekaný rozměr. Přestože jsou v ní tištěny všechny dostupné dopisy, minimem z nich obsahuje onu obvyklou žvanivou slovní vystýlku. Jako kdyby nějaký skrytý editor využil tuto korespondenci k sestavení příběhu o velkém přátelství končícího ve finále nekomentovaným rozchodem a občasným obezřetným připomenutím. Hrubín po osvobození objevuje nový světadíl, Leninii, a stoupá vzhůru

jako státní umělec, Zahradníček je nejprve vyloučen z české literatury a poté ve vykonstruovaném procesu odsouzen na třináct let.

Ale možná vás nejvíc zajímá, co znamená to slovo v názvu. Výraz *jadis*, tedy z francouzštiny „kdy-si“, je v dopisech několikrát použit ve významu vzpomínání na společné chvíle strávené s přáteli na Slapech. Mnohem častěji se tu však objevuje výraz *pieça*, který oba důsledně používají místo slova „báseň“. Z toho by mohli mít radost grafitáci – *pieçe* jedna báseň.

JAKUB ŠOFAR

